

DOORNROOSJE.

HEEL lang geleden waren er eens een koning en een koningin. Elke dag zeiden ze tegen elkaar: „Ach, als we toch maar een kindje hadden, wat zou dat heerlijk zijn!” Maar hun liefste wensch werd niet vervuld.

Eens op een warme zomerdag ging de koningin een bad nemen; toen zag ze dat een kikvorsch uit het water tegen de kant opklom, en zij hoorde de kikvorsch zeggen: „Uw wensch zal vervuld worden; voordat we een jaar verder zijn, zult u een dochttertje hebben.” Wat de kikvorsch voorspeld had, gebeurde: de koningin kreeg een dochttertje. Het was zulk een lief, mooi kindje, dat de koning niet wist wat hij van blijdschap doen zou. Hij besloot een groot feest te geven, en noodigde daartoe niet alleen zijn familieleden, vrienden en kennissen uit, maar ook de toovenaressen van het land, want de koning wenschte bovenal dat zij het kindje goed gezind zouden zijn.

Er waren dertien toovenaressen in zijn land; ongelukkig had de koning maar twaalf gouden borden, waarvan zij eten moesten, zoodat hij één van de toovenaressen thuis moest laten.

Het feest werd op vorstelijke wijze gevierd, en toen het ten einde liep, kwamen de toovenaressen naar voren, gingen naar het wiegje toe en deelden hun wondergaven aan het kindje mede. De eene gaf het schoonheid, de andere deugd, de derde rijkdom, en zoo gaven zij aan het kindje al het goede wat op de wereld te krijgen is. Juist toen de elfde toovenaar haar zegenspreuk had uitgesproken, trad plotseling de dertiende binnen. Deze was heel boos dat zij niet was uitgenoodigd en zij wilde daarvoor wraak nemen. Zonder



Zal zich aan een spinnewiel prikken

iemand van het gezelschap te groeten of aan te kijken, riep zij met luide stem: „De prinses zal zich op haar vijftiende jaar aan een spinnewiel prikken en dood neervallen.” En zonder verder een woord te spreken, keerde zij zich om en verliet de feestzaal.

Alle gasten waren erg geschrokken; de koning en de koningin wisten geen raad. Maar daar kwam de twaalfde toovenaar naar voren, die haar wensch nog niet uitgesproken had. Zij kon de booze spreuk niet te niet doen, maar ze wel verzachten en minder erg maken; en daarom sprak zij: „De prinses zal er niet aan sterven, maar zal in een diepe slaap vallen, die honderd jaar duren zal.”

De koning, die zijn lief dochttertje zoo graag voor dit ongeluk behoeden wilde, liet het bevel uitvaardigen, dat alle spinnewielen in het heele koninkrijk verbrand moesten worden. Maar terwijl het prinsesje opgroeide, merkten de menschen wel, dat de voorspellingen van de andere toovenaressen alle vervuld werden, want zij was zoo mooi, zoo gehoorzaam, zoo vriendelijk en verstandig, dat ieder die haar zag, wel veel van haar houden moest.

Eindelijk kwam haar vijftiende verjaardag. De koning en de koningin waren die dag uitgegaan; het prinsesje bleef een poos alleen in het kasteel achter. Toen verzon ze om het heele kasteel eens van onder tot boven te bekijken; ze deed alle deuren open en kwam in alle zalen en kamers, waar zij tot dusver nog niet geweest was. Tegen het kasteel stond een oude toren; daar was zij ook nog nooit in geweest. Zij deed de deur open, klom een nauwe wenteltrap op en kwam boven voor een klein deurtje te staan. In het slot stak een verroeste sleutel; toen zij die omdraaide, sprong de deur open en kwam zij in een klein kamertje, waar zij een oud vrouwtje aan een spinnewiel ijverig bezig zag met vlas te spinnen.

„Dag oud moedertje!” riep het prinsesje; „wat doet u daar?”

„Ik spin,” zei het oude vrouwtje en knikte met het hoofd.

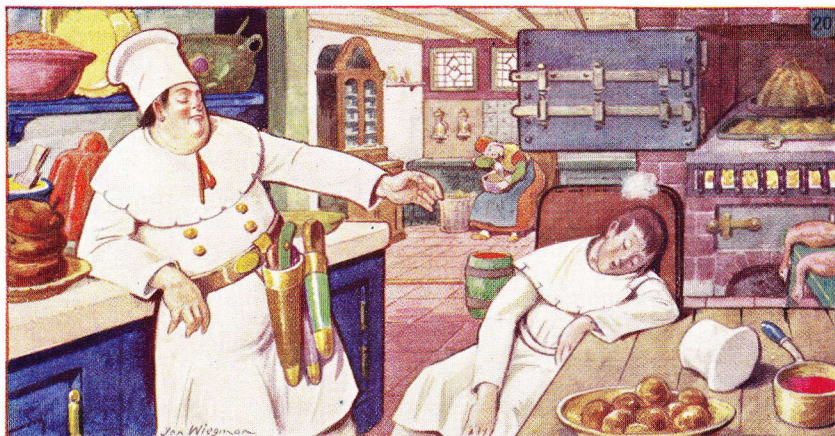
„Wat is dat voor een ding, dat daar zoo vroolijk heen en weer gaat?” zei het meisje. Ze vatte het spinnewiel aan om het ook te probeeren. Maar nauwelijks had zij het wiel aangeraakt, of de tooverspreuk ging in vervulling en zij bezeerde haar vinger.

Op het oogenblik waarop zij zich prikte, viel zij neer op het bed



„Ik spin,” zei het oude vrouwtje en knikte met het hoofd.

dat daar stond, en verzonk zij in diepe slaap. En die slaap verbreidde zich door het gansche slot. De koning en de koningin, die zoo juist thuis gekomen waren en de groote zaal waren binnengegaan, werden door de slaap overmand en sliepen aanstonds in, en de geheele hofstoet volgde hun voorbeeld. Maar ook de paarden in de stal, de honden op de binnenplaats, de duiven op het dak, de vliegen tegen de muur, ja zelfs het vuur dat in de haard flikkerde, werd stil en sluimerde in; het gebraad hield op met pruttelen, en de kok, die juist het koksmaatje, omdat die wat vergeten had, aan zijn ooren wilde trekken, liet hem los en sliep in. Ook buiten werd het windstil en van de boomen voor het slot



En de kok liet hem los en sliep ook in.

bewoog geen enkel blaadje meer. Rondom het slot begon een doornhaag te groeien, die elk jaar grooter werd en eindelijk het geheele slot omringde en er zoo hoog boven uit groeide, dat er niets meer van te zien was, zelfs niet de windvaan op het dak. Maar door het land vertelde men de sage van het schoone slapende Doornroosje, want zoo werd de koningsdochter genoemd; en zoo ver verbreidde zich dit verhaal, dat er van tijd tot tijd

koningszonen uit andere landen kwamen, die door de doornhaag van het slot poogden te dringen om het schoone prinsesje te verlossen. Maar het gelukte hun niet, want de dorens hielden elkaar vast omstrengeld alsof zij handen hadden; de jonge prinsen bleven er aan haken, konden zich niet weer los maken en verloren op een ellendige wijze het leven.

Lange, lange jaren daarna kwam weer eens een koningszoon in dat land. Hij hoorde hoe een oude man van de doornhaag vertelde, dat daar een slot achter verborgen moest zijn, waarin een wonderschoon prinsesje, dat Doornroosje heette, nu sinds honderd jaar sliep; en met haar sliepen in het slot de koning en de koningin en de geheele hofstoet. De oude man had ook van zijn grootvader gehoord, dat er vele koningszonen gekomen waren, die gepoogd hadden door de haag van dorens heen te dringen, maar dat zij daarin verward waren geraakt en op jammerlijke wijze gestorven waren.

Toen zeide de jonge prins: „Ik ben niet bang; ik wil er heen om het mooie Doornroosje te zien.” De goede oude man waarschuwde hem om het niet te wagen, maar de prins luisterde niet naar die raad.

Nu waren evenwel juist de honderd jaren voorbij, en de dag was gekomen dat Doornroosje weer ontwaken zou. Toen de koningszoon bij de doornhaag kwam, zag hij alleen maar een bosch van prachtige groote bloemen; die weken vanzelf uiteen en lieten hem ongedeerd door, terwijl ze zich achter hem weer als een dichte haag aaneensloten. Hij ging verder en kwam op het slotplein en aan de stallen; daar zag hij tot zijn groote verbazing de paarden en de jachthonden in diepe slaap terneer liggen; op het dak zaten de duifjes met de kop onder de vleugels gestoken, even onbewegelijk in slaap. En toen hij het slot binnentrad, zag hij daar de vliegen slapen tegen de muur; hij zag in de keuken de kok,

die zijn hand uitgestrekt hield alsof hij de koksjongen bij zijn ooren wilde pakken, en de meid die bezig was de groente schoon te maken. Hij liep verder en vond in de groote zaal de heele hofstoet in slaap verzonken; boven op de troon sliepen de koning en de koningin. Hij ging steeds verder; alles was zoo stil dat hij zijn eigen ademhaling hoorde. Eindelijk kwam hij bij de oude toren; hij liep de wenteltrap op en opende de deur van het kleine kamertje waar Doornroosje sliep. Daar lag het prinsesje; zij was zoo mooi, dat de prins zijn oogen niet van haar afwenden kon; hij vond haar zoo lief, dat hij zich voorover boog en haar een kus gaf.

Aanstands sloeg Doornroosje de oogen op, ze ontwaakte en keek hem heel vriendelijk aan. Samen gingen ze naar beneden, en zoodra ze in de zaal kwamen, ontwaakten de koning en de koningin en de gansche hofstoet, en keken elkaar met groote oogen aan. Ook de paarden in de stallen en de honden op de binnenplaats sprongen overeind. De paarden schudden hun manen; de jachthonden begonnen te springen en met de staarten te kwispelen; de duiven op het dak trokken

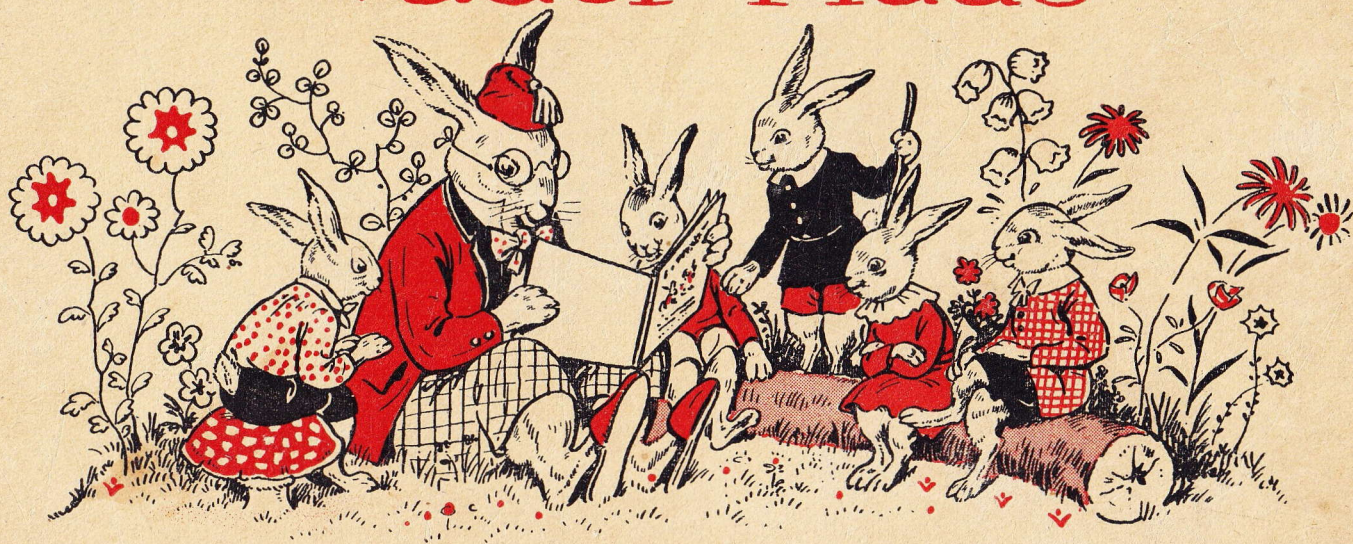


Daar lag het prinsesje

de kopjes van onder de vleugels te voorschijn, keken rond, stegen klapwiekend op en vlogen naar de velden; de vliegen aan de muur zetten hun wandeling voort; het vuur in de keuken vlamde weer lustig op en kookte het eten gaar; het gebraad begon weer te pruttelen; de kok zei: „uitstel is geen afstel” en gaf het maatje een oorvijs dat hij „au, au!” riep, en de meid ging door met het eten klaar te maken.

En meteen werd de bruiloft van de prins en Doornroosje met groote feestelijkheid gevierd, en ze leefden gelukkig tot aan hun dood.

Sprookjesboeken van Vader Haas



NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN

EERSTE BOEKJE

UITGAVE VAN J. A. HAAS & ZOON
AZIJNFABRIKANTEN ~ ~ ~ HAARLEM

Sprookjesboeken van Vader Haas

EERSTE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT